

Nagy Irén

Elmúló idő

Mint úttalan, nem múló szerelem,
végzetes formákba kövült
hívatlanul, s előre vesztiesen,
hogyan egykor az utadba került,

nem vagy te fenn rég, s nem mégy már le sem,
mint régi bárka zátonyán, megülsz.
Míg pattog a máz le, s roppan kezesen
a szél aszalta váz, merülsz, merülsz...

Nincs haladék, hát vége, vége itt,
Fájlalhatod kihagyott vétkeid.
Árnyék s a csend körötted egyre nő.

Alkudni késő, mikor alkonyul,
Kallódhatsz visszavonhatatlanul.
Áruló lett az elmúló idő.

Simon Anna: Festett bútor (III)

Bölöni Domokos

Küküllőmadár

Amikor híre jött, hogy a magyarok fellázdak a kommunista hatalom ellen, a bolond még nem volt az. Tizenhét esztendősz szemrevaló legény, a templomban nem a papot, őt bámulták a lányok. Itt is olyan világ volt, csak más nyelven parancsoltak, mint odaát. A falu ugyanazt a nyelvet beszélte, és ugyanúgy énekelt és imádkozott, mint a túlnaniak, azt a hazát anyaországnak mondták az emberek. A legény tudta, hogy az orgona mögötti deszkadarab kimozdítható, azt is tudta, mi van a rejtekben. Merész volt ez a legény, nem félt a hatalmasoktól, pedig két pisztolyos egyenruhás is járőrözött az utcán, később pedig egész szakasz fegyveres érkezett. Mégis megjelent a községházán meg a templom tornyán a piros-fehér-zöld zászló. Az emberek fázósan húzták össze magukat, zimankós idő járta, mégis mindenkinek hirtelen halaszthatatlan dolga támadt, szokatlanul megélenkült a forgalom, látni akarták a zászlókat, de főleg arra voltak kíváncsiak, mi lesz most.

A legény sejtette, mi vár rá. A rejteket többen ismerték, a gyanú mégis óráterelődt, aki a kulcsokkal rendelkezik. Özvegy édesanyja takarította a templomot meg a kultúrházzá nyilvánított felekezeti iskolát, a fia pedig harangozott. Irigyei is voltak, beárulták. Nem várt idézést, rajtaütést; hátraosont a gyümölcsösbe, átbújt az élősövény résén, átvágott az akácos erdőn, majd letért a rét és a folyó irányába, ahol a Küküllő holt ágát közrefogó sűrű berek nyújthatott menedéket.

A nyomozók azonban megtudták, hogy a legénynek — Sándor volt a neve, mint Petőfinek — éppen a berek, a bokrokkal, éger- és nyárfákkal, bodza- és mogyoróbokrokkal benőtt lapály a kedvenc tartózkodási helye. Sándor úgyszólván ott töltötte gyermekkorát, madarászott, halászott, hancúrozott pajtásaival, juhot, kecskét, kisborjat, malacot legeltetett. Most hát a berekben próbált elrejtőzni. Csakhogy a milícia kutyával kereste. Az üldözők bekerítették az erdőt, kutyaugatás még nem hallatszott. Sándor azt hitte, megmenekült. Ekkor a feje fölött megszólalt egy furcsa hangú madár. A hangja üde volt, bár mindvégig ugyan-azt a szótagot ismételte: — Kü-kü-kü. Kü-kü-kü. Nagyon tetszett a dal, Sándor felelt neki. — Kü-kü-küüü!

Abban a pillanatban rákezdtek a kutyák, csaholásuk megtöltötte a völgyet. A madár eltűnt. Sándor megrémült: minden pillanatban fölfedezhetik. Nyesett a bicskájával néhány nádszálat, egybetoldotta őket, majd csendesen, hogy a csobbanást se hallják, az öreg bokor alatt becsusszant a holtág vizébe. Végtelenségnek tűnt az idő, pedig lélekjelenléte egy percre sem hagyta el. Okosan
